

Můj nejlepší den

Pomalou jsem otevřel oči. Byl jsem v přístavu. Ve vzduchu byla cítit sůl. Racci létali nad mořem a na obzoru vycházelo slunce. Opustil jsem přístav a úzkou ulicí jsem se vydal do starobylého města. Po několika minutách jsem narazil na starý antikvariát. Nenápadně jsem vklouzl dovnitř.

Za pultem se krčil prošedivělý stařeček. Pozdravil jsem, ale on mlčel.

Začal jsem si prohlížet knihy, obrazy a další věci v policích.

Antikvariář mě nedůvěřivě sledoval. Nakonec jsem v polici našel starou zaprášenou petrolejovou lampu. Bez velkého přemýšlení jsem ji položil na pult. Zaplatil jsem lampu a opustil antikvariát. Šel jsem dál ulicí a prohlížel jsem si ji ze všech stran. Na jejím dně jsem našel nápis India. Páni! Pomyslel jsem si. Stará, petrolejová lampa z Indie. Chybí už jenom modrý džin. Z legrace jsem z kapsy vyndal kapesník a začal jsem lampu leštit. V tu chvíli se víko lampy otevřelo a vyletěl z něho bílý obláček. Když se rozplynul, uviděl jsem mohutného modrého muže, jenž se mi klaněl.

Na hlavě měl rozložitý turban. „Splním ti každé přání,“ řekl Džin hlubokým hlasem a uklonil se. Měl jsem ohromnou radost. Nakonec jsem řekl: „Chtěl bych být v Chorvatsku“. Ani jsem to nedořekl a okolní ulice a domy začaly ztrácet barvu. Zbyly z nich už jen obrysy. Potom se začaly měnit v písčitou pláž. Pláně všude kolem se změnilly v pláže a pouliční lampy v palmy. Šel jsem se vykoupat do moře. Když jsem se vrátil, Džin už měl připravenou zmrzlinu. Když jsem ji slízal, dal jsem si další. Potom jsem řekl Džinovi, že bych chtěl navštívit New York. Palmy se začaly měnit v mrakodrapy a během chvílky jsme byli ve víru velkoměsta. Asi dvě hodiny jsme se procházeli po New Yorku. Nakonec mě napadla ohromná věc. Řekl jsem Džinovi, aby ožila socha Svobody. Následující okamžiky radši přeskočím, protože socha Svobody měla povahu zlomyslné pubertáčky. Řeknu jen to, že veškeré vzniklé škody Džin "vyžehlil". Začal jsem být trochu unavený a měl jsem hlad. Zašli jsme si na oběd do jedné restaurace. Když jsem dojedl, začal jsem přemýšlet, jestli jsem tu skvělou šanci splnit si každé přání zbytečně nepromrhal. Do Chorvatska jezdíme každé prázdniny na dovolenou a do New Yorku bych se možná taky někdy podíval. Nakonec jsem řekl Džinovi: „Chtěl bych se podívat mezi mimozemšťany“. Mrakodrapy vybledly a začaly se zmenšovat. Celé okolí se srazilo v jednu místnost. Uprostřed místnosti byla skupina malých mužíků s velikýma ušima a úzkými nosy. O něčem se radili. Když si nás všimli, namířili na nás něco jako pistole. Džin nás chtěl bránit, ale jeden z mimozemšťanů mi vytrhl z ruky petrolejovou lampu a otevřel ji. Džin musel dovnitř, ať chtěl nebo nechtěl. Potom mě popadli a zamkli mě v malé místnosti. Poslouchal jsem, jak se radí: „Myslím, že potom, co všechno jsme viděli z naší utajené základny na ostrovech

Bermudy, budete všichni souhlasit s mým návrhem ". Ozval se sborový souhlas. „A co uděláme s tím lidským tvorem?" „Potká ho stejný osud jako Zemi, vyletí do povětří!"

V tu chvíli ve mně hrklo. Cítil jsem, že je konec. Několik hodin jsem čekal. Potom přišli strážníci a provedli mě areálem. Vyšli jsme z něho a před námi se objevilo letiště s létajícím talířem. Vůbec jsem neměl myšlenky tento nádherný stroj obdivovat. Nastoupil jsem do něj a za pár sekund vzlétl. Slyšel jsem, že jeden z mimozemšťanů se ptá druhého: „Ve chvíli výbuchu bude na Zemi jedno naše monstrum, to kapitánovi nevadí?" Myslím, že ne, takových monster máme na Saturnu, Pandoře a Jupiteru dost ". Skličující cesta trvala asi dvě hodiny. Talíř přistál na jednom z Bermudských ostrovů. Vyložil zde mě a obrovskou časovanou bombu. Jenom jsem seděl a čekal na smrt. Jenže najednou se za mnou ozval podezřelý zvuk. Otočil jsem se a spatřil jsem svou sešitou noční můru. Frankensteina!

Na první pohled vypadal jako obyčejný člověk. Ale potom se přiblížil a já jsem uviděl jeho zelenou kůži, dráty, hřebíky, stehy a jizvy. Jenže z děsivého monstra se nakonec vyklubal chudák, který na tom není psychicky nejlíp. Celý svůj nešťastný osud však dával za vinu sobě. Nakonec jsem sebral všechnu odvalu a řekl jsem mu: „ Pane Frankensteine, jestli chcete, aby vás lidé neměli za obludu, prosím vás, hod'te tu bombu do moře." Zbývala asi minuta do vybuchnutí bomby, když ji Frankenstein vzal a hodil ji do moře. Chvíli bylo ticho, ale pak se ozvala rána. Bomba nevybuchla, ale to, že spadla do moře, způsobilo obrovskou vlnu, která si to namířila přímo k nám. Úplně jsem ztuhnul. V poslední chvíli mě Frankenstein popadl a utíkal se mnou do prazvláštní malé chatky. Tam nás zamkl. Vysvětlil mi, že to je jeho " cela " a že je vodotěsná. Natáhli jsme se na postele a za chvíli jsme spali jako dudci. Probudil jsem se ale sám, byl to jenom sen. Ale hezký sen... Za jediný den jsem v něm stihl najít Džina, dát si zmrzlinu v Chorvatsku, blíže poznat sochu Svobody, poobědvat v New Yorku, poznat pohostinnost mimozemšťanů a popovídat si se svojí noční můrou!

KONEC

Vojtěch Dvořák, 13 let, 7. A
ZŠ Jindřichův Hradec I, Štítného 121
Vyučující: Mgr. Ivana Písařová